

Különleges kapcsolatban a folyammal

A kikötő-tulajdonos sokat tanult a Dunától. Emberek, akik a víznél, a vízből, a vízen élnek, dolgoznak, küzdenek, figyelnek és fülelnek

Krems – „Kiváltságos ember”, mondja magáról Hubert Mierka. A víz mindig is nagy hatással volt rá, a vízzel nőtt fel, most pedig a vízből élhet – még hozzá nem is rosszul, ahogy a pénzügyi szakemberek látják. Hubert Mierka (59) üzemelteti a kremsi Mierka-féle Duna-kikötőt, s az ágazatban a menők között tartják számon. A kikötőt apjától „örökölte”, korszerűsítette, és Európa egyik legmodernebb hajókonténer-termináljává építette ki.

Ha a Dunához és a kikötőhöz fűződő viszonyáról kell beszélnie, Mierka költőivé válik: „A folyó valóságos szállítószalag, a világ minden tájáról elhozza hozzánk az embereket, a víz révén értünk szót egymással, a kikötő pedig oltalmat kínál nekünk.” Mierka úgy látja, hogy azelőtt, a vasfüggöny leomlása előtt élénkebb volt a kelet és nyugat közötti csereáramlás: „Sokáig a Duna volt az egyetlen határok feletti összeköttetés.” Összeköttetésből ma már sok van, a határok sorra megszűnnek, s Európában egyre erősödik az áruforgalom. Mierka logikusan a vízi közlekedés reneszánszát szorgalmazza: „Ez környezetbarátabb, és hosszú távon jólétet hoz.”

A víz, mondja, sok mindenre megtanította. Megtanította arra, hogy legyen türelmes, egyúttal kitartó, nyugodt tempóban és határozott iránnyal, egyszersmind az új iránt nyitottan éljen – nyitottan új, más kultúrák iránt is: „Én már akkor is orosz hajósokkal barátkoztam, amikor erretájt még tartottak a kommunistáktól. Pedig csupa kedves, jó kedélyű ember volt.”

Ez a hozzáállás nyilván jótékony hatással volt a kremsi Duna-kikötőben folyó üzlet menetére is. Mierka meg van győződve róla: „Tudunk kell figyelni egymásra és kölcsönösen el kell fogadnunk egymást. Nekünk, osztrákoknak azonban eleve jó hagyományaink vannak ezen a téren.” (stui)